

Eletään vuotta 1900. Amerikassa pienessä rauhaisassa pikku kaupungissa, elää ihmisiä kaikessa rauhassa. Maat ovat sodassa ja joka talosta mies on lähetetty sotaan, nuori rikkaan perheentytär Jasmine toivoo että isä oli kotona. Isä oli ollut yksi ainut, joka ymmärsi häntä sairautessaan. Jasmine istui hiljaa tee-pöydän ääressä, hän katsoi hiljaa ulos. Pian hän huomasi että naapurin poika tuijotti häntä taas. Kyseinen poika oli tuijottanut tuosta samaisesta ikkunasta päivittäin, aina kello 15. Äiti oli käskennyt Jasminea olla vilkaisemattakaan poikaan. Jasmine olisi tahtonut totella äitiä, mutta ei pystynyt, pojan katseessa oli jotain omituista. Poika oli tavallisen perheen poika, hän ei ollut perin rikas, jonka takia äiti saattoikin kieltää Jasminea katsomasta tähän. kului päiviä, eikä Jasmine ollut katsonut poikaan, mutta eräänä päivänä en ei enää jaksanut. Hän otti kaulahuivinsa ja lähti ulos, lumi narskui jalkojen alla mukavasti. Jasmine käveli talon pihaan, mutta pysähtyi. "Mitä minä olen tekemässä?" Hän kysyi itseltään. Hän huomasi pian olevansa oven edessä, ja hän koputti. Hän koputti, hän ei edes itse meinannut uskoa sitä todeksi. Ja tämä kyseinen poika avasi oven, kun hän hämmästyi nähdesään tulijan. Jasmine hämmästyi itsekkin tulemistaan. Poika otti kohteliaan katseen ja kysyi, "Mitä asiaa on hienolla neidillä köyhän luo?" Poika oli hyvin runollinen puhuessaan, sen Jasmine huomasi monet kerrat. Jasmine kysyi pojalta miksi, "Miksi sinä tuijotat minua ikkunasta päivittäin?" Poika nousi ja hymyili, painoi pehmeät huulensa Jasminen huulia vasten. Jasmine oli hämillään, pian hän kuitenkin rauhoittui ja sulki silmänsä. Pieni pitkän tuntuinen hetki, oli täynnä hämminkiä, mutta myös ihanuutta. "Olen ollut pitkään ihastunut sinuun." Pojan vastaus oli lyhyt ja ytimekäs. Olisiko Jasmine vihdoinkin löytänyt jonkun muun kuin isän, joka ymmärtäisi häntä sairautessaan?